

ring Kravet om en Ændring af den danske Vinbeskatning principalt ved en Nedsættelse af Tolden paa saavel lette som hede Vine, subsidiært ved en Forhøjelse af Alkoholgrænsen for lette Vine fra 14 til 16 pCt., og foruden forlangtes der en Række andre Nedsættelser i den danske Toldtarif, for Sydfrugter, Olivenolie, Sardinier, Korkpropper m. m. Medens den danske Regering vedblivende ikke kunde imødekomme Kravet om Lempelser i Vintolden, strakte den sig til Gengæld meget vidt paa andre Punkter, idet den tilbød Tarifiedsættelser (for Sydfrugter), som vilde medføre et ikke uvæsentlig Toldtab, ligesom den i videst muligt Omfang begrænsede sine Ønsker med Hensyn til den spanske Tarif.

Imidlertid opstod under Forhandlingerne et nyt og vanskeligt Spørgsmaal. Den spanske Regering lod i Foraaret 1924 den ved Bergaminloven givne, senere forlængede Bemyndigelse til at foretage Nedsættelser i Minimaltarifen med mere end 20 pCt. udløbe og erklærede sig ude af Stand til fremtidig at tilbyde større Reduktioner end 20 pCt., uanset, om saadanne allerede maatte være givet andre Lande for den paagældende Toldposition. Dette betød med andre Ord, at Mestbegunstigelsen i kommende Overenskomster vilde blive undergivet en ikke uvæsentlig Begrænsning. I den følgende Tid blev der afsluttet Traktater paa dette Grundlag med Tyskland (25. Juli 1924), Sverige (4. Maj 1925) og Finland (16. Juli 1925). Iøvrigt fulgte disse Traktater de samme Linier som de tidligere omtalte, idet de indeholdt Lister dels over Varer, for hvilke der indrømmedes Nedsættelser i den spanske Minimaltarif, dels over Positioner, for hvilke der blev givet Mestbegunstigelse. Tyskland indrømmede til Gengæld almindelig Mestbegunstigelse for spanske Varer samt en Række Toldreduktioner, først og fremmest for Vin og desuden for Sydfrugter, Grøntsager o. lign. Sverige tilstod Spanien Nedsættelser for 23 Positioner, medførende et Toldtab af 3,9 Mill. Kr. aarlig, samt Bindinger for 33, derunder Sætserne for Vin. For Finlands Vedkommende havde Forhandlingerne som Følge af Spiritusforbudet staaet paa i flere Aar. Ved Traktaten forpligtede den finske Regering sig bl. a. til i Spanien at indkøbe alle de Vine og alkoholholdige Drikke af spanske Specialkvaliteter, som var nødvendige for Finlands legale Forbrug. Desuden indrømmedes Nedsættelser og Bindinger for en Række spanske Varer, hvoriblandt Sydfrugter og Kork, ialt omfattende 24 Positioner.

Det nye Princip blev særlig ugunstigt for Danmark, fordi dets vigtigste Eksportartikel til Spanien herefter ikke vilde kunne opnaa den i den britiske Traktat stipulerede Sats 24 Ptas, men kun Satsen 25,60 Ptas (d. v. s. Minimalisatsen 32 Ptas — 20 pCt.). Dansk Klipfisk vilde derved blive ugunstigere stillet end Klipfisk fra Storbritannien, Frankrig, Norge og Island. Dette Spørgsmaal holdtes dog i Baggrunden, idet Diskussionen først og fremmest drejede sig om Vintolden som Anstødsstenen for Traktaten. Efter at der paany var gjort et Forsøg paa at gennemføre en midlertidig Ordning for Klipfisk, erklærede den spanske Traktatforhandlingskommission i Juli 1924, at Forhandlingerne som Følge af den fra dansk Side indtagne Holdning i Vinspørgsmaalet ikke vilde kunne fortsættes paa den hidtidige Basis, men maatte afvente bedre Tider.

Allerede i April 1923 havde det vist sig nødvendigt af Hensyn til Klipfiskeeksportens bærende Betydning for Færøernes Økonomi at træffe en Ordning, hvorefter Statskassen godtgjorde Forskellen mellem den Told, som maatte erlægges for den færøske Klipfisk, og den Sats, som gjaldt for Klipfisk fra de konkurrerende Lande, nemlig 8 Pesetas pr. 100 kg. Denne Toldgodtgørelse har for Finansaaret 1926/27 udgjort ca. 460 000 Kr.

Omend de med Sverige og Finland i Sommeren 1925 afsluttede Overenskomster kunde tyde paa nogen Eftergivenhed i Vinspørgsmaalet, maatte den danske Regering betragte et fornyet Forsøg paa at gennemføre Traktaten som formaalsløst, dels fordi Danmark ikke længer kunde opnaa fuld Ligestilling med Hensyn til Klipfisketolden, hvorfor der trods en eventuel Traktat vedblivende kunde blive Spørgsmaal om at godtgøre en vis Toldifference, dels og navnlig, fordi man dog stadig var ude af Stand til at indrømme Spanien nogen som helst Lempelse i Vinbeskatningen, der desuden i Mellemtiden var blevet yderligere forhøjet ved den i Lov Nr. 314 af 20. December 1924 fastsatte Tillægsafgift.

I Slutningen af 1926 besluttedes det at genoptage Sagen, og man fremsatte et Forslag, hvorefter Danmark mod at opnaa Mestbegunstigelse for en Række nærmere angivne Varer, skulde indrømme Spanien almindelig Mestbegunstigelse, nedsætte eller eventuelt ophæve den ovenfor omtalte Tillægsafgift og i Forbindelse dermed binde Tolden paa Vin. Endelig tilbødes det at nedsætte eller binde Tolden paa forskellige Sydfrugter, Sardinier og Sardeller samt